

Mindre, end at 21 Paragraffer skulle udgaae, og at der skal stilles en Suite af andre Paragraffer i Stedet. Det forekommer mig, at dette gjør, at denne Behandling noget faaer Charakteren af en 1ste Behandling. Det er først, naar man seer et saadant Lovarbejde ligge for, at man egentlig faaer Lyft til at gaae ind paa Enkeltighederne og stille de Endringsforslag, hvortil der kunde være Anledning. Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, idet jeg ikke skjønner, at der i Hovedsagen er saadanne Afvigelser, som kunde gjøre det betænkeligt for Landstinget at tiltræde de gjorte Forslag. I Udkastets § 12, som den er foreslaaet af Regjeringen, er det bestemt, at med Hensyn til Udgifter, der ikke ere Lovbefalede, skal der fastsættes et Maximum, som vedkommende Amtsråd ikke maa overskride uden Samtykke af Indenrigsministeriet. Saavidt jeg har kunnet see, er denne Bestemmelse ikke optagen i Udvalgets Forslag (Ordføreren: Neil). Jeg vilde ansee det i og for sig ønskeligt, at en saadan Bestemmelse stod deri, fordi jeg ikke kan Andet end finde, at det er rigtigt, at der er en Begrænsning for den Udskrivningsmyndighed, der tillægges de kommunale Autoriteter. So større Frihed Communerne faae, desto mere betænkeligt er det ogsaa, at de have en absolut Udskrivningsret. Det kunde let være, at der indtraadte en Bæddekamp mellem Regjeringen og Communerne, og naar Staten kom og vilde have Penge, kunde det være, at Communerne allerede havde taget dem. Dertil er det, at denne Bestemmelse sigter, og jeg troer neppe, at det vil være gjørligt at gennemføre Loven uden en saadan Bestemmelse. Det er rigtigt, som den ærede Ordfører har bemærket, at de foreslaaede Paragraffer med Hensyn til Regnskabsførelsen gaae overordentlig meget i Enkeltighederne. Endeel deraf kunde være overladt til Regulativerne. Der er i § 22 forbeholdt, at der kan træffes saadanne afvigende Bestemmelser, der maatte vise sig nødvendige i de enkelte Tilfælde, og derved er der aabnet Administrationen den Frihed i Bevægelserne, som jeg anseer ønskelig. Naar der i den nye § 23 er Tale om Beslutninger om Skatteligninger, da antager jeg ikke, at Meningen kan være, at man skulde kunne tage Beslutning om at ligne

Skatter paa en Maade, der er afvigende fra den Lovforefrevne Maade. De brugte Udtryk ere iøvrigt tydelige, og jeg negter ikke, at det ikke er sjelden, at de kommunale Autoriteter ligne paa en Maade, som om de ikke vare bundne ved de bestaaende Love. Jeg vil derfor ønske, at Udtrykkene for milde Misforstaaelsers Skyld ændres til tredje Behandling. Der er i Udvalgets Forslag opstillet den almindelige Regel, at Ministeriets Samtykke forbeholdes, forsaavidt Løsen skulle være længere Tid end 10 Aar. Efter Udkastet er det 15 Aar. Jeg er bange for, at hvis det sættes til 10 Aar, vil der vælte en stor Mængde Ansøgninger om Tilladelse til kommunale Løsen ind paa Ministeriet, og jeg troer desuden, at Tidrummet 15 Aar i denne Henseende er ligesom gaaet over i den almindelige Foreskiftingskreds; men hvis man sætter det til 10 Aar, troer jeg, at den hele Bestemmelse er upraktisk. Jeg har havt at gjøre med Utalligheder af kommunale Løsen, og der er endnu ikke forekommet noget — ja min Sukommelse kunde jo stusse mig — hvor man er gaaet lavere end 15 Aar, og i Reglen vil man gjerne have 20 Aar eller endnu højere. Jeg anseer det ønskeligt, at der ad administrativ Vej bliver givet en almindelig Bestemmelse om den Maade, hvorpaa de enkelte Communer skulle aflægge deres Regnskaber; det maa ansees ønskeligt, at man faaer en let Oversigt over de kommunale Byrder i det Hele taget. Jeg veed ikke, om ikke den Bestemmelse i § 25, hvor det er bestemt, at Amtsrådet kan bestemme Formen for Regnskabet, ikke kunde træde hindrende i veien derfor, forsaavidt man paa de forskjellige Steder vil finde forskellige Regler. Smidlertid skal jeg ikke lægge stor Vægt derpaa. Med Hensyn til den ærede Ordførers Bemærkning om, at Udkastet ikke var nogen endelig Communallov, skal jeg bemærke, at det stemmer ganske overeens med Ministeriets Opfattelse. Lovens Stemed er kun at gjøre et Skridt fremad, og jeg troer, at det kan siges med Rette, at her gjøres et meget stort Skridt fremad, men det er ikke en endelig Ordning. Hvorvidt man vil komme til at vente længe paa den endelige Communallov, skal jeg lade staae hen. I mange Henseender frembyder den kommunale Lovgivning rigt Stof for den lovgivende Virksomhed, f. Ex. blot med